

Hannah Lynn

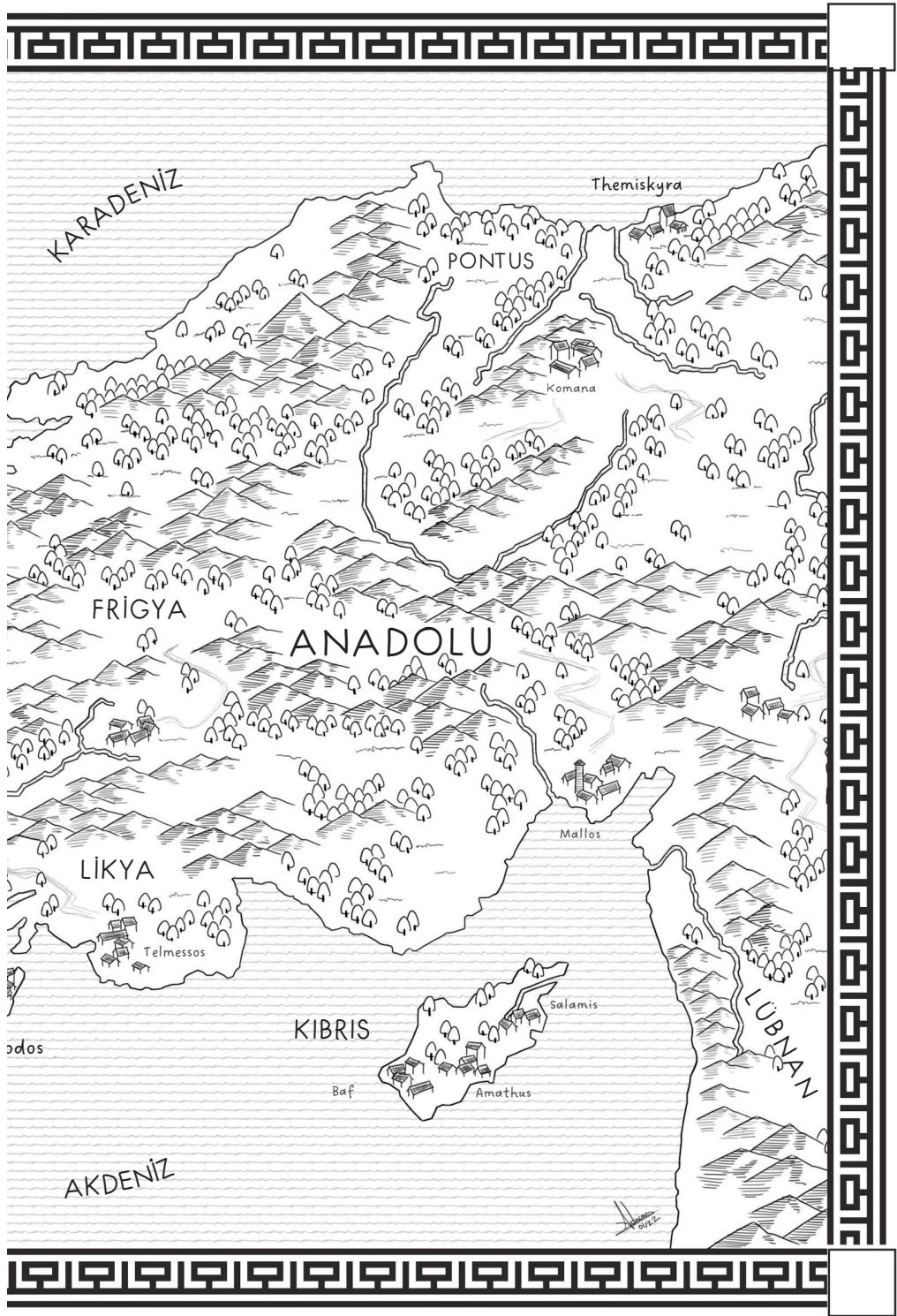
THEMISKYRA'NIN
KRALIÇELERİ

Çeviren: Eliz Zeynep Yıldırım

ANTİK YUNAN

KARADENİZ

Themiskyra

PONTUS

Komana

FRİGYA

ANADOLU

Mallos

LİKYA

Telmessos

odos

KIBRIS

Baf

Salamis

Amathus

LÜBNAN

AKDENİZ

9122

BİRİNCİ KISIM

BİRİNCİ BÖLÜM

*K*adının palası, bir ılık çalarak, tereddütsüz ve kendinden emin bir tarzda havayı yardı, savaşçının, önce deri zırhını deldi ardından böğrünün yumuşak etine saplandı. Adam, atından aşağı yuvarlanırken fişkırarak kanlar yukarıya doğru bir yay çizdi. Çoktan oradan uzaklaşmaya koyulmuş olan Hippolyte ise ona dikkat bile etmedi. Kısrakının toynakları altındaki sert toprağı döverek havaya toz bulutları gönderirken, Kraliçe bir sonraki kurbanı olan hedefine kilitlenmişti bile. Saniyeler içerisinde, o da, yüzükoyun yerde yatmaktaydı.

Dört bir yandan metal –kalkanlara vuran kılıçların, göğüslüklere çarpan ok uçlarının– şakırtıları duyuluyordu; kuru havada, yoğun, acı ve iğrenç bir kan kokusu asılıydı. Hippolyte'nin çok yakından tanıdığı bir kokuydu bu. Muharebe kokusu. Terin ve acının kokusu. Helios'un kızgın güneşinin altında kavru derilerin kokusu. Atların terden kayganlaşmış gövdelerinin kokusu. Ama hepsinden önemlisi de, zaferin kokusuydu.

Daha bir saat öncesine kadar, öfke ve ihtiras yüklü çığıllıklar atan hasımları, şimdi korkularından bağıyor, kendi kanlarında boğulurken merhamet dileniyorlardı. Eğer şansları varsa, kadınlar onlara hızlı bir ölüm bağışlıyorlardı. Sürüler hâlinde oraya varmış olan sinekler, açık yaraların üzerine konmuş, çamurların içinde yatan, çoktan kararmaya yüz tutmuş cesetlerin üzerinde vızıldamaya başlamıştı bile.

En sonuncu çığıllık da sönüp gittiğinde ve güneş doruk noktasına ulaştığında, toprak da akan kanlardan kıpkırmızı kesilmiş bulunuyordu.

Hippolyte, manzarayı gözleriyle taradı. Yalnızca birer delikanlıydı bunlar. Bazıları henüz yirmisine bile basmamıştı. Kendisiyle savaşılarının karşısına çıkması için böylesi çocukları göndermeyi de zayıf bir kral düşünebilirdi ancak.

“Pontus ve Themiskyra’ya geri mi dönüyoruz kraliçem?”

Hippolyte, yüzünü Penthesilea’ya döndü. Kız kardeşi, atının üzerinde dimdik oturuyordu. İşlemeli tuniği, deri pantolonu ve postalları –yani geleneksel savaşçı giysileri– muharebenin rengine belki Hippolyte’ninkilerden bile daha fazla bulanmıştı. Prensesin yayı bir askıyla sırtına asılmıştı. Çifte kavisli zarif bir silahtı bu; düşmanlarının tercih ettiklerinden, yere, çevrelerine saçılmış yaylardan daha küçüktü.

Yay, bizzat Penthesilea tarafından yontulmuş, düzeltilmiş ve gerginleştirilerek sağlamlaştırılmıştı. Ahşap ve kemikten yapılmış, gözle görülemeyen ancak silahın ağırlık merkezini kaydırmaya yetecek en küçük pürüzleri bile tıraş edilmişti. Hippolyte, o gün, o yaydan kaç tane okun atıldığını, kaç adet bronz ucun hedeflerini bularak kalpleri ya da kafataslarını deldiğini hayal bile edemiyordu. Penthesilea’nın okları hedeflerini hiçbir zaman şaşırmasdı.

“Themiskyra’ya geri dönüyoruz, kardeşim,” diye yanıtladı onu Kraliçe. “Ama önce alacaklarımızı tahsil etmemiz gerek.”

Alacakları epely bir yekûn tutuyordu, aylardan beri ellerine geçenlerin en büyüğüdü. Büyük ölçüde dövülmüş ya da eritilmiş metallerden –altın, demir, bronz– oluşuyordu ama başka nesnelere de vardı. Örneğin, ham ya da kesilip cilalanmış bir hâlde değerli taşlar vardı. Çömlekler vardı. Hatta bir adet lir bile vardı ve Hippolyte, her ne kadar kendisi çalamasa da, kadınlarından pek çoğunun ondan hoş bir melodi çıkarmayı başaracaklarını biliyordu.

Kentin surlarının içinde, kral, özellikle de kadınların karşısında böylesi alçakgönüllülüklere hiç de alışık olmayan birinin hantal, kaba saba hareketleriyle önlerinde yerlere kadar eğilerek onlara bol keseden teşekkürlerini sundu. Bu gösteri karşısında, Hippolyte de, kendini en az onun kadar rahatsız hissetmişti. Daha rahat bir duruş biçimine geçtikten sonra, adam bu kez de onlara geceyi orada geçirmeyi isteyip istemeyeceklerini sordu. Çoğu kral, yalnızca nezaket gereği bu teklifte bulunur, bir yandan da, onun teklifi reddetmesi

için içten içe dualar ederdi ki o gün de durum aynıydı. Hippolyte, kendisi teklifini reddettiği zaman, adamın yüzünde bir an için okunan rahatlamayı fark etmekten kendini alamadı ve birden içinde, ona karşı bir sempati duygusunun uyandığını hissetti. Bunun, onun adına girdikleri son çarpışma olması düşük bir olasılıktı.

Ağzına kadar dolu heybeleri ve dinlenmiş atlarıyla doğuya doğru yol almaya başladılar, Pontus bölgesine ve kendi kaleleri olan Themiskyra'ya geri dönüyorlardı.

Karadeniz kıyılarına yolculuk, ağır bir tempoyla yapıldığı takdirde iki gün sürüyordu. Gerekirse, zorunlu hâller dışında hiç mola vermeden dörtnala da gidebilirlerdi –nitekim buraya gelişleri bu şekilde olmuştu– ama şimdi kadınlar da atlar da biraz so-luklanmayı hak ediyorlardı.

Onlar atlarını sürerken tepelerinde de durgun havada hareketsiz duran tüy benzeri bulutların serpiştirildiği masmavi bir gökyüzü uzanıyordu. Bugünkü gibi berrak bir günde, en güney ucundan Anadolu'nun tamamını görebilirlerdi. Kuzeyde, Marmara Denizi'nin ötesinde Trakya, batıda, Ege Denizi'nin karşısında ise Teselya ve Atina yer alıyordu. Bütün bu yerlere hatta daha da uzaklara yolculuk etmişler, aksi takdirde topraklarını kaybedebilecek olan kralların adına savaşmak üzere Thebai'ye ve Mora Yarımadası'na gitmişlerdi. Hiçbir kişisel kavgalarının olmadığı ordular üzerine oklarını yağdırmışlar ve karşılığını da cömertçe almışlardı. Bazı zamanlar, bir muharebeyi bir başkası izler, onlar da daima hazır ve nazır, daima muzaffer bir biçimde, bir sorunlu bölgeden ötekine koşturur dururlardı. Ama şimdi etraflarındaki tepelere yayılmış eğrelti otlarının kokularının tadını çıkararak dinlenmek üzere evlerine dönüyorlardı.

Kadınlar, atlarını sürerken bir yandan da gevezelik ediyorlardı. Çarpışmanın ardından, üzerlerine daima bir telaş gelirdi. Damarlarına dolan adrenalin, öylesine büyük bir güç ve ateşlilik vermişti ki onlara, sözcükler şimdi dudaklarından âdeta düşmanlarından boşanan kanlar kadar hızla dökülüyordu. Kadınlar arasında gerçekleşen neşeli sohbetler miller boyunca devam edebilir, ovaları ve vadileri aşır ırmaklardan geçebilir ve büyük göllerin çevresinden dolanabilirdi. Ama yine de, muharebeden sonraki o ilk gün,

güneş batmadan önce, kaçınılmaz olarak bir an geldi ve üzerlerine bir sessizlik çöktü, verdikleri kayıpları hatırlamışlardı çünkü. Kendilerine ölümlerin en şerefisinin bahşedildiğini... Yani bir savaşçının ölümünün... Bir amazonun ölümünün...

“Kadınlardan dördü, bugün ilk canlarını aldılar.”

Sessizliğin ortasında Kraliçe ile konuşan Antiope olmuştu.

“Dördü de, gelecek ilkbaharda, bizimle Gargarenler’e¹ gelebilir o zaman.”

“Bu, iyi bir haber. Döndüğümüz zaman onlarla şahsen konuşacağım.”

Çok geçmeden yazın kuraklığına dayanmayı başarmış sığ bir gölün kenarında durdular. Kadınlar diz çöküp avuçlarından suya akan kırmızı girdapları seyrederek üzerlerine bulaşmış kanı ve kiri pası yıkarlarken suyun yüzeyinin altında iri çakıl taşları parlıyordu.

Hippolyte ile kız kardeşleri, Themiskyra’yı vatanları olarak kabul ederlerdi ama bu, bütün Amazonlar için geçerli değildi. Büyük çoğunluğu, kesinlikle, sağladığı bütün konfor ve hemen yakınılarında yaşayan bunca savaşçının kendilerine verdiği güvenle kent surlarının içinde yaşamayı tercih ederdi ama böylesi bir yaşantıyı kısıtlayıcı ve klostrofobik bulanlar da vardı. Bu göçebeler de çarpışmaların dışında kalan zamanlarını steplerde dolaşıp yıldızların altında kamp kurarak geçirirlerdi. Yay ya da mızrak yardımıyla avlanırlar, küçük ateşler yakıp yakaladıkları kuşların ya da hayvanların kemiklerinden ayırdıkları etlerini kızartmayı yeğlerlerdi. Yalnızca çok gerekli hâllerde yani şenlikleri, savaşmak için ya da her yıl, ilkbaharda Gargarenlerle buluşmak üzere güneye doğru çıkacakları yolculuk için diğer savaşçıların arasına geri döndükleri zamanlarda da yalnızlığa büyük bir özlem duyarlardı. Her iki kadın topluluğu arasında da hiçbir düşmanlığa yer yoktu. Kraliçe’nin ise onların nasıl yaşayacakları konusunda herhangi bir kişisel tercihi bulunmuyor ve bir yaşam biçimini ötekine üstün tutmuyordu. Her kadın günlerini nasıl geçirmek istiyorsa öyle geçirebilir dolayısıyla

1 Gargarenler, Yunan mitolojisinde Amazonların komşuları olan erkek savaşçılar. Amazonlar ve Gargarenler, her iki topluluğun da devamını sağlamak için her yıl çiftleşmek üzere bir araya gelirlerdi. Amazonlar, doğan kız çocukları büyütüp savaşçı olarak yetiştirirler, erkek çocukları ise Gargarenlere verirlerdi. (Ç.N.)

da sırası geldiğinde, bu yaşam biçimini muhafaza edebilmek için daha da büyük bir kararlılıkla dövüşürdü. Kamplarını kurdukları zaman, güneş ufukta bir hayli alçalmış hatta tepelerinde yıldızlar parıldamaya başlamıştı bile. Bir ağustos böceği korosu, kadınların gevezeliklerine tezat oluşturacak şekilde vızıldayıp şarkılar söylüyordu. Hippolyte, kılıcını kınından çıkarıp yere koydu ve sırtüstü onun yanına çimenlerin üzerine uzanıp dinlemeye başladı. Bu, onun en sevdiği zamandı: Çarpışıp kazandıkları bir muharebenin ertesi gecesi. Kadınlar, düşmanlarının nasıl dövüştükleri, kendilerinin de düşmanların kılıçlarının ne kadar yakınına geldikleri üzerine hikâyeler anlatarak yol arkadaşlarını eğlendirecekler, at üzerinde yapılan saldırılarda nasıl da ustalaşmış olduklarını söyleyerek böbürleneceklerdi. Kraliçe de, bunların hepsini zihninin bir köşesinde saklayacaktı.

O gün, bir düzine kadını yitirmişlerdi. Hasımlarının maruz kaldığı yüzlerce ölümle kıyaslandığında bu bir hiç sayılırdı ama yine de kabul edebilecek olandan fazlaydı. Onların naaşlarını da, sıkı sıkı kumaşlara sararak Pontus'taki evlerine geri götürmek üzere beraberlerinde getirmişlerdi. Orada, usullere uygun bir cenaze töreni düzenleyecekler ve kadınları yanlarında silahları ve hak ettikleri bütün onurla beraber toprağa vereceklerdi.

Ateş tıslayıp etrafa kıvılcımlar savururken Hippolyte bir daha ki sefere kimseyi kaybetmeyeceğine dair kendine söz verdi. Bir de babasına bu kez daha da büyük bir kurban sunacaktı. Ölümsüz babası, savaş tanrısı Ares'e.

İKİNCİ GÜN, gökyüzü öylesine parlaktı ki âdeta bir elmas gibi ışıldıyordu. Helios'un parıltısı, onları, miğferlerini başlarının üzerinde biraz daha alçaltıp gözlerini de yalnızca birer yarığın biçimini alıncaya dek kısmak zorunda bırakacak kadar güçlüydü. Çimenler narin, bodur ve kahverengiydi, sürüler hâlinde uçan sinekleri vızıldatan sıcaktan rahatsız olan atlar da kuyruklarıyla havayı dövüyordu, postları terden koyulaşmıştı. Bu yörelerde ilkbahar kısa

sürer, yemyeşil ve gür bitki örtüsü neredeyse bir gece içerisinde kuruyup sararırdı. Yerden yükselen sıcaklık dalgaları üzerlerindeki havayı derhâl bulanıklaştırıyordu. Ama yolculuğun bu bölümü çok yakında sona erecekti neyse ki. Onlar kuzeye doğru yol aldıkça hava da giderek serinleyecekti. Ve gece indiği zaman da, Pontus hatta belki Themiskyra bile görüş alanlarına girmiş olacaktı.

Hippolyte böyle bir yerde yaşamanın ne kadar zor olacağını düşündü çünkü avlanacak çok az hayvan vardı, tutulabilecek balık ya da böylesi arazilerin ekilip biçilmesi olanağı ise hiç yoktu. Uzun kirpiklerini aşağı sarkıtarak gözlerini kırıştıran boz renkli ve hörgüçlü katırlar görmüş ama gözüne hiç at çarpmamıştı. Narin dalları en küçük meyveyi bile taşıyamayacak kadar zayıf olan az sayıdaki ağacın yaprakları da çoktan kahverengiye dönmüştü bile.

Hippolyte, böylesi arazilerden geçerken sık sık yaptığı şekilde, Pontus ve Themiskyra'da kendilerine bahsettikleri her türlü şey için Tanrılara şükranlarını gönderdi ve eve döndüğü zaman babasına bir kurban sunacağına dair bir kez daha yemin etti.

Güneş doruk noktasına ulaştığı zaman bile hiç mola vermeden saatlerce atlarını sürdürdüler. Zaten günün bu zamanında, mola verilebilecek hiçbir yer, hiçbir gölgelik de bulunamazdı. Tepelerinde bulutlar belirmeye başlayınca dek yol almaya devam ettiler. Sanki yeni kabartılmış yastıklara benzeyen kalın ve beyaz bulutlar koyu gölgelerini yeryüzüne düşürüyorlardı. Başta küçüktüler ama o seyrederken giderek büyüyüp kabardılar. Güneşin kızgınlığını yatıştırırken suyla şişen kenarları ıslı ıslıldı.

Çok geçmeden patlayacaklar, diye düşündü Hippolyte, gök ile yer arasındaki boşluğu dolduracak tabakalarca su boşaltacaklar. Çocukken, sağanak hâlinde yağın yağmurla yarışmayı çok sever ve şayet onu geçmeyi başaramazsa da durup başını havaya kaldırarak tazeleyici yağmuru karşılar, damlacıklarının yüzünden aşağıya akmasına ve serinliğinin onu canlandırmasına izin verirdi. Belleğinde çocukluğuna ait başka anılar da canlandı; örneğin, o ve Penthesilea'nın, sadece yakaladıkları tavşanlar ya da topladıkları meyvelerle beslendikleri, günlerce süren at gezintileri. Bu, her ne kadar kendisi büyük olmasa da, Ares'in Amazonlara hükmetmesi